

Testament espiritual de l'Alcalde de Solsona, Xavier Jounou i Bajo

Dv, 15/01/2010 per Lucia Caram

[Punt de trobada](#)

No el coneixia personalment, però la seva malaltia i la seva mort han estat l'oportunitat per conèixer a un home que ha deixat una petjada important. Val la pena llegir la seva carta-testament llegida ahir al seu funeral presidit per Mn Jesús Huguet a la Catedral de Solsona, plena de gom agom per un poble al que va estimar i que l'estimava.

“Déu ho ha volgut i jo ho accepto. Sempre he estat a disponibilitat seva i no puc tirar-me pas enrere ara, tot i que em costi entendre-ho.

Vivim tan intensament, que sembla que no pugui ser que, de cop i volta, d'avui per demà, et pugui atrapar una malaltia com la que s'ha enamorat de mi i parilitzar-ho tot. Però la realitat ha estat aquesta, i és aquesta la que hem hagut d'acceptar i d'encarar, malgrat costi.

Marxo conformat, tranquil i serè, però amb l'ànima sorpresa per totes les persones estimades que deixo. La meva esposa Isabel i les nostres filles, Laura i Rut. Els meus pares, germanes, tiets i tietes, sogra, cunyats, nebots, que s'han desviscut per mi i m'han abocat més amor del que em podia arribar a imaginar! I també el de tants amics i amigues i coneguts que he sentit tan a prop durant tot aquest procés que em duu avui aquí! No sabeu el bé i l'escalf humà que he arribat a experimentar ben endins del cor, i com m'ha ajudat a lluitar fins on he pogut en sentir el vostre alè afectuós a prop tothora.

Sé que avui també marxa un alcalde de Solsona. No ha estat mai per a mi un objectiu ser-ho, era més aviat com una disponibilitat que sentia. I us puc dir que bé ha valgut la pena, que he sentit moltes coses fent-ne, que he pogut compartir hores de treball, de preocupacions, però també d'anhels i moltes il·lusions i moments preciosos, tant amb la totalitat dels regidors com amb l'ampli ventall de treballadors municipals. I he pogut parlar amb tanta gent i conèixer-ne tanta de nova... He procurat tenir un marcat sentit institucional del càrrec, i ser l'alcalde de tots els solsonins i solsonines; ahora que he procurat ser just i atendre tothom per igual. De tota manera, em dec haver pogut equivocar a voltes, i és per això, que voldria demanar disculpes si algú en algun moment s'ha trobat desatès o decebut.

En fi, m'he sentit molt orgullós de poder ser alcalde de la ciutat que tan estimo, i ho he intentat fer tan bé com he sabut. Sempre m'he sentit, malgrat les normals discrepàncies, apreciat i respectat, fet que valoro molt. Us demano, si us plau, consideració i comprensió pel govern municipal; no ha estat fàcil tot aquest temps per a ells en aquest meu estat. Jo hi poso tota la confiança. De la mateixa manera que diposito tota la meva confiança i aboco tota la meva estima personal en el nou alcalde. És una bellíssima persona, honrada i ferma, que hi posarà tota la dedicació i estima que requereix el càrrec i la ciutat.

Ser i fer de pagès ha estat la meva vida. I vull reivindicar la necessitat que té al societat de demostrar, amb fets més que amb paraules, que la nostra activitat és imprescindible, però que, a l'ensem, la gent que vivim al camp no podem ser uns

ploramiques eterns, sinó uns innovadors i renovadors constants.

Ser cristià i ser català són dos fets que m'han marcat profundament en la vida.

Us encoratjo a seguir treballant per tal de poder arribar a la plena sobirania nacional, fruit d'una majoria democràtica que l'avalí. Una Catalunya on hi càpiga tothom qui hi vulgui ser. I, en aquests moments, gosaria demanar a la societat una mica més de confiança i de comprensió en la classe política catalana. Ja sé que passa el que passa, però també és cert que hi ha molta gent que s'hi dedica de manera correctíssima i pensant només en el bé de tots. No siguem injustos posant tothom al mateix sac. I a la classe política li demanaria més generositat i molta obertura de mires. No hi ha ningú en possessió de la veritat ni de res que sigui de tots, ni ningú sol pot atribuir-se ser Catalunya. Si us plau, parem un moment, recapacitem i adonem-nos que la nostra desunió és, alhora, la nostra més gran feblesa. I que, sobretot, no podem exercir la política des de la rancúnia, des del recel constant, ni des de les batalletes entre els partits i dins seu. No ens duu enlloc que no sigui a l'embadaliment, tot sovint babau, de la militància de torn de cada partit. Però això també és eixorc.

I la meva pobra i estimada Església! Tan còmoda a Roma i tan desubicada a la cova de Betlem! Aquesta jerarquia tan allunyada del Concili Vaticà II, i alhora tan recelosament garant d'allò que hauria de ser secundari. Tan satisfeta fent celebracions amb reminiscències del passat dins engalanats temples, i tan absent en la seva principal missió evangèlica, la de pedres enfora, allà on aplicar i viure-hi la fe i la donació agafa tot el seu sentit de ser cristià. Com me n'he sentit de prop sempre de la gent senzilla que treballa per les seves parròquies, de la gent que per amor a Crist es dóna de manera humil i gens sorollosa. Com em recordo en aquests moments del bisbe Pere, allà a l'Araguaia, o de les monges de l'Hospital i de tantes i tantes altres vides, creients i no creients, lliurades de ple a abocar amor sobre qui més ho necessita, ja sia per fidelitat a l'Evangeli, ja sia per estimació a la dignitat humana. I no és prou vergonyós que els cristians, a hores d'ara, encara visquem dividits.

Tot anirà a millor, ja ho veureu. El mal sempre fa molt soroll, al contrari del bé, que és silenciós. Però hi ha molta bondat encara en molta gent per capgirar moltes coses i poders. Segur. El món ha d'anar a millor. Treballem-hi per fer-ho realitat!

Bé, me'n vaig, si m'hi vol, amb el Fill del fuster de Natzaret, el meu guia en aquesta vida terrenal.

Aquí, a propet de la Mare de Déu del Claustre, us dic adéu.

Déu ho ha volgut i jo ho accepto, i li demano que us ajudi a acceptar-ho a vosaltres.

Al cel ens puguem retrobar tots plegats. M'enduc tot el vostre amor i tot el vostre afecte dins el calaixet del meu cor!

Xavier Jounou i Bajo

Font: Ajuntament de Solsona